

MARNIXRING, Vlaamse serviceclub.

Op 3 december 1968 werd de Marnixring opgericht als een Vlaamse serviceclub in de streek rond Ninove. Op korte tijd verspreidde de organisatie zich over de rest van Vlaanderen. De Marnixrings spiegelde zich aan gelijkaardige internationale clubs zoals de Rotary of Lions Club die op dat moment aan populariteit wonnen maar vaak het Nederlands opzijshoven voor het Frans of het Engels. De Marnixring nam een deel van de vormelijke aspecten van de klassieke serviceclub over zoals een maandelijkse, niet-vrijblijvende vergadering, een lidmaatschap dat alleen openstaat voor mannen, een coöptatiesysteem van nieuwe leden, uitgebreide protocollaire verplichtingen. Dit alles werd

overgoten met een radicale Vlaamsgezinde saus. Vlaamsgezindheid was de meest concrete standregel, naast de meer klassieke serviceclubregels: sociaal dienstbetoon, cultuur en een internationale dimensie. De kringen hebben evenwel een grote autonomie, zodat sommige een sterker Vlaamsgezind accent hebben dan andere die meer aansluiten bij het klassieke serviceclubpatroon. Sedert de jaren 1980 wonnen de centrale bestuursorganen aan belang. Een aantal nationale initiatieven zoals een Dag van de Jeugd in 1989 zorgden ervoor dat de Marnixring ook bij het grote publiek meer bekend raakte. Parallel daarmee kwam er een nieuw en eerder pragmatisch **flamingantisme** naar voren dat in schril contrast stond met het romantische taalgebruik en de soms onuitvoerbare ideeën uit de pioniersperiode.

De activiteiten van de Marnixring situeren zich hoofdzakelijk op het vlak van onopvallend zacht Vlaams sociaal dienstbetoon aan personen, Vlaamsgezinde verenigingen of instellingen. Met het uitreiken van de Erepenning of met prijzen toegekend door de lokale Ringen wil de vereniging op een meer duidelijke manier hulde brengen aan verdienstelijke Vlamingen.

Op basis van het pluralistisch karakter staat de vereniging in principe open voor iedereen die de doelstellingen onderschrijft. In de praktijk kan men constateren dat de meeste leden overtuigde Vlaamsgezinden zijn, actief in andere Vlaamsgezinde verenigingen. In 1993, na 25 jaar werking, telde de Marnixring ongeveer 1000 leden verspreid over ruim 40 afdelingen.

Een van de doelstellingen van de oprichters indachtig heeft men steeds geprobeerd vaste voet aan de grond te krijgen in het buitenland. Pas begin de jaren 1990 en na heel wat vruchteloze pogingen is de Marnixring erin geslaagd om van wal te steken in Nederland en **Frans-Vlaanderen**.

LITERATUUR: J. de Ro, *20 jaar Marnixring. Een algemeen overzicht*, 1988; – P. Laroy, *Een Serviceclub in Vlaanderen. De geschiedenis van 25 jaar Marnixring*, 1993.

PETER LAROY